

ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม¹

ชานนท์ ขาวพราย²

การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ประวัติความเป็นมา แนวคิดทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดเกี่ยวกับกฎหมายรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง แนวคิดเกี่ยวกับโทษปรับที่เกี่ยวข้อง 3 ทฤษฎีได้แก่ การปรับตามจำนวนที่กฎหมายกำหนด (Ordinary Fine) การปรับโดยกำหนดตามวันและรายได้ (Day Fine) และการปรับตามจำนวนเท่าของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำความผิด ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งมีปัจจัยพื้นฐานมาจากสิ่งจูงใจคือการมองเห็นว่าจะได้รับประโยชน์จากสิ่งตอบแทนในสิ่งที่ตนทำไป และโครงสร้างของช่องทางในการเข้าร่วม ที่เปิดโอกาสให้ทุกคนและทุกกลุ่มในชุมชนมีโอกาสเข้าร่วมในการพัฒนาได้โดยตรง หรือมีตัวแทน หลักการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครอง ซึ่งมีอำนาจใน 2 ลักษณะ ได้แก่ อำนาจผูกพัน (Mandatory power) และอำนาจดุลพินิจ (Discretionary power) นอกจากนี้ยังมีหลักการกระจายอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นกระบวนการที่รัฐบาลกลางได้ถ่ายโอนอำนาจและกลไกสู่รัฐบาลในระดับต่ำกว่าระดับชาติ เพื่อให้ทันกับการปรับตัวตามสภาพเงื่อนไขเฉพาะของท้องถิ่น จึงมีการกระจายอำนาจบางส่วนแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีอำนาจดำเนินการภายในอาณาเขตของตนเองโดยปราศจากการแทรกแซง ในรูปของการโอนอำนาจให้หรือยกอำนาจให้

สำหรับพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็นกฎหมายที่ช่วยดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง มีการบังคับใช้ในเขตเทศบาล สุขาภิบาล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา มีบทกำหนดโทษทางอาญาบังคับใช้กับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ เรืองยศ แสนภักดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ และรองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พระราชบัญญัติ มีเนื้อหาสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองส่วนรวม และการบริหารจัดการสิ่งปลูกสร้าง ขยะมูลฝอย ทำให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง อย่างไรก็ตาม ด้วยสถานการณ์ของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ทำให้การบังคับใช้กฎหมาย ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ซึ่งประสบปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย ดังนี้

ปัญหาเกี่ยวกับความยินยอมของผู้เสียหายภายใต้บังคับแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 51 มีข้อกำหนดในกรณีที่มีผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ หากมีประชาชนพบเห็นการกระทำความผิดดังกล่าว ก็สามารถแจ้งความต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าประชาชนผู้พบเห็นการกระทำความผิดนั้นเป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบมาตรา 48 วรรคสาม โดยบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติได้กำหนดให้มีการแบ่งค่าปรับที่ได้จากการเปรียบเทียบให้แก่ผู้แจ้ง หรือผู้เสียหายตามมาตรา 51 กึ่งหนึ่ง และแบ่งอีกกึ่งหนึ่งให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ จึงมีปัญหาคือต้องพิจารณาว่า ในพระราชบัญญัติไม่มีการกำหนดวิธีการเปรียบเทียบปรับไว้เป็นการเฉพาะ และไม่มีการกำหนดข้อยกเว้นให้การเปรียบเทียบปรับอาจทำได้โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหาย หากเกิดกรณีที่ผู้เสียหายไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับตามดุลพินิจของเจ้าพนักงาน เนื่องจากผู้เสียหายเชื่อว่าการกำหนดค่าปรับที่ต่ำจนเกินไป และผู้เสียหายประสงค์ได้รับเงินส่วนแบ่งในอัตราที่กำหนดโทษขั้นสูงสุด จะต้องดำเนินการอย่างไรเมื่อพิจารณาประกอบแนวคิดเกี่ยวกับโทษปรับ ในส่วนของการเปรียบเทียบโทษปรับ กับโทษจำคุก กักขัง จะเห็นว่าการใช้โทษปรับมีต้นทุนในการบริหารจัดการต่ำกว่าโทษจำคุก รวมถึงการคุมประพฤติและการกักบริเวณ สังคมจะไม่ต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์จากแรงงานที่ต้องโทษจำคุก และโทษปรับไม่ก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบแก่ผู้กระทำความผิดเหมือนโทษจำคุก ทำให้เห็นว่า การให้อำนาจในการกำหนดเปรียบเทียบปรับแก่เจ้าพนักงานในคดีความผิดอาญาเล็กน้อย จะเป็นการลดต้นทุนในการบริหารจัดการเมื่อเปรียบเทียบกับโทษจำคุก ไม่ต้องเสียทรัพยากรมนุษย์ ไม่ก่อให้เกิดความบอบช้ำต่อผู้กระทำความผิด นอกจากนี้ยังเป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีของผู้ต้องหาและผู้เสียหายด้วย และเมื่อพิจารณาถึงประเด็นที่กฎหมายไม่กำหนดวิธีการในกรณีที่ผู้เสียหายไม่ยินยอมให้มีการเปรียบเทียบปรับตามจำนวนที่เจ้าพนักงานกำหนด หรือไม่มีข้อกำหนดยกเว้นให้การเปรียบเทียบปรับอาจทำได้โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายนั้น จะทำให้เกิดความ

สับสนในวิธีการการดำเนินการ และยังทำให้คดีอาญาไม่สามารถเลิกกันได้ นอกจากนี้ การวางข้อกำหนดเรื่องการใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าปรับตามประเด็นปัญหานี้ เป็นการให้หลักการกำหนดค่าปรับโดยวางหลักไว้อย่างกว้างไม่มีวิธีดำเนินการ หรือวิธีเปรียบเทียบปรับที่ชัดเจน อาจเป็นช่องว่างให้ตุ้กรณีสามารถยกขึ้นกล่าวอ้างว่าเจ้าพนักงานกำหนดค่าปรับอย่างไม่เป็นธรรม เป็นการเพิ่มภาระในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในการพิจารณาคดีอีกด้วย

ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบปรับ ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 48 วรรคแรก กำหนดว่า บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งและพนักงานสอบสวน มีอำนาจเปรียบเทียบได้ เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับ ตามที่เปรียบเทียบภายในสิบห้าวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีปัญหาจะต้องพิจารณาว่าในพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม หมวด 6 บทกำหนดโทษ มีการกำหนดอัตราโทษปรับอย่างสูงเท่านั้น ทำให้เกิดช่องว่างในการให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับใช้ดุลพินิจในการปรับซึ่งอาจจะเกิดความแตกต่างของค่าปรับ ส่งผลให้การกระทำความผิดอย่างเดียวกันแต่การเปรียบเทียบปรับนั้นต่างกันตามดุลพินิจของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงอำนาจในการใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบปรับของเจ้าพนักงานนั้น พระราชบัญญัติมอบอำนาจให้เจ้าพนักงานสามารถกำหนดค่าปรับได้ ในลักษณะของการกำหนดขอบเขตในการกำหนดค่าปรับไว้อย่างกว้าง ในขณะที่เดียวกันก็ได้กำหนดขอบเขตของบทลงโทษในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติไว้อย่างกว้างอีกเช่นกัน แม้จะมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้อำนาจดุลพินิจของเจ้าพนักงานไว้ แต่การใช้อำนาจดุลพินิจที่ไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่แน่นอน อาจเกิดกรณีของการใช้ดุลพินิจอย่างอำเภอใจ ส่งผลต่อผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้ ส่วนประเด็นการใช้อำนาจดุลพินิจในการกำหนดค่าปรับของเจ้าพนักงาน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจการกำหนดค่าปรับในต่างประเทศนั้น เห็นว่าการกำหนดโทษปรับของต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา แม้ประเทศสหรัฐอเมริกามีรูปแบบการกำหนดโทษแบบตายตัว (Fix Sum System) เช่นเดียวกับของประเทศไทย แต่ก็มีแนวทางในการกำหนดค่าปรับที่ชัดเจนกว่าของประเทศไทย และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับกำหนดโทษปรับของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีการกำหนดโทษปรับในอัตราส่วนขั้นต่ำไว้ ทำให้เห็นว่ามีความเป็นไปได้ในการกำหนดโทษที่มีความชัดเจน สามารถช่วยให้การกำหนดโทษปรับโดยใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานกำหนดค่าปรับเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

ปัญหาเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิดโดยปัญหาการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้ตัดข้อความ คำว่า “ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้” นั้น เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติ จะเห็นว่าผู้ที่เป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่น และพนักงานเจ้าหน้าที่ล้วนแต่เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในฝ่ายบริหาร มีภาระงานมากมายหลากหลาย การมอบอำนาจในการปฏิบัติงานให้แก่เจ้าหน้าที่ จะทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ ลดขั้นตอนการดำเนินงานที่จะเกิดความล่าช้า การตัดถ้อยคำ คำว่า “ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้” ในพระราชบัญญัติออกไปจะก่อให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2560 กล่าวคือในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเกิดความยุ่งยากและล่าช้า เมื่อไม่สามารถมอบอำนาจให้บุคคลอื่นปฏิบัติหน้าที่แทนได้ ภาระหน้าที่ในการจับกุมผู้กระทำความผิดจะตกอยู่กับเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่พระราชบัญญัติกำหนดไว้เท่านั้น ส่งผลให้อาจเกิดปัญหาการดำเนินงานล่าช้า และในบางกรณีอาจไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ด้วย

และปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษทางอาญาตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในเรื่องของบทกำหนดโทษเกี่ยวกับการฝ่าฝืนหรือการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยส่วนมากมีการกำหนดค่าปรับสูงสุดในการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติไว้เพียงหนึ่งหมื่นบาท ซึ่งถือว่าเป็นเพียงความผิดหลุโทษ มีปัญหาจะต้องพิจารณาว่า บทกำหนดโทษปรับสำหรับการกระทำที่ส่งผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิ ต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชนส่วนรวมตามพระราชบัญญัตินี้มีความเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ เป็นกฎหมายที่มุ่งเน้นการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองในที่หรือทางสาธารณะ แต่การกำหนดโทษที่ต่ำเกินไปอาจส่งผลให้ประชาชนไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด และเกิดการกระทำความผิดซ้ำอีกได้ และเมื่อได้พิจารณาเปรียบเทียบกับต่างประเทศ พบว่า ในประเทศญี่ปุ่นนั้นการกำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับความผิดในลักษณะที่คล้ายกับการกระทำความผิดในไทยจะมีการกำหนดโทษไว้สูงกว่าประเทศไทย และการกำหนดโทษปรับของประเทศออสเตรเลีย และประเทศสวีเดน มีรูปแบบการกำหนดโทษปรับในลักษณะของการเปรียบเทียบปรับเป็นหน่วยโทษ (Penalty Unit) และการกำหนดโทษปรับระบบตามวันและรายได้ (Day Fine System) ซึ่งคำนึงถึงรายได้ของผู้กระทำ

ความผิด และสภาพเศรษฐกิจสังคมในต่อนั้น โดยการกำหนดโทษในลักษณะดังกล่าวสร้างความยุติธรรมให้แก่ผู้เสียหายและผู้กระทำความผิด นอกจากนี้ ยังทำให้บทลงโทษมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากทำให้ผู้กระทำความผิดเจ็ดหลาบจากการบังคับใช้บทลงโทษได้

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับความยินยอมของผู้เสียหายภายใต้บังคับแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ผู้ศึกษาขอเสนอให้แก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 48 โดยกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนลงในบทบัญญัติกฎหมาย ซึ่งมีข้อความเดิมวรรคสองว่า

“..ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระค่าปรับภายใน กำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินคดีเพื่อฟ้องร้องต่อไป..” โดยขอแก้ไขเป็น

“ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระค่าปรับภายใน กำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินคดีเพื่อฟ้องร้องต่อไป

ถ้าผู้เสียหายไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้มีการเปรียบเทียบโดยไม่ต้องอาศัยความยินยอมของผู้เสียหาย”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบปรับ

ผู้ศึกษาขอเสนอให้แก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 48 วรรคแรก โดยเห็นควรให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบปรับให้ชัดเจนขึ้น ดังนี้

ในข้อความเดิม กำหนดให้ “บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งและพนักงานสอบสวน มีอำนาจเปรียบเทียบได้ เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในสิบห้าวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา...”

ขอแก้ไขเป็น “บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งและพนักงานสอบสวน มีอำนาจเปรียบเทียบได้ โดยจะต้องคำนึงถึงฐานะที่ส่งผลต่อความสามารถในการชำระค่าปรับ พฤติการณ์แห่งการกระทำความผิด และโทษในการกระทำความผิดของ

ผู้ต้องหาเป็นสำคัญ เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในสิบห้าวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา...”

3. ปัญหาเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิด

จากปัญหาการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้ตัดข้อความ คำว่า “ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในพระราชบัญญัตินี้” ทำให้เกิดปัญหาการดำเนินงานล่าช้า และอาจไม่สามารถ นำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอให้แก้ไขบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2560 มาตรา 4 โดยเพิ่มข้อความใน (7) ดังนี้

ข้อความเดิม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า

- (1) ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขต องค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) ปลัดเทศบาลและรองปลัดเทศบาล สำหรับในเขตเทศบาล
- (3) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลและรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขต องค์การบริหารส่วนตำบล
- (4) ปลัดกรุงเทพมหานคร รองปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการเขตและผู้ช่วยผู้อำนวยการ เขต สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- (5) ปลัดเมืองพัทยาและรองปลัดเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา
- (6) ปลัดองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นและรองปลัดองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับ ในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น”

แก้ไขเป็น

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า

- (1) ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขต องค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) ปลัดเทศบาลและรองปลัดเทศบาล สำหรับในเขตเทศบาล
- (3) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลและรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขต องค์การบริหารส่วนตำบล

(4) ปลัดกรุงเทพมหานคร รองปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการเขตและผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร

(5) ปลัดเมืองพัทยาและรองปลัดเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา

(6) ปลัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นและรองปลัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

(7) ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้”

4. ปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษ

จากปัญหาในเรื่องของบทกำหนดโทษเกี่ยวกับการฝ่าฝืนหรือการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติมที่มีการกำหนดโทษปรับต่ำเกินไปไปสู่ศึกษาขอเสนอให้เพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนมาตรการ การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ซึ่งกระทบต่อสิทธิ ต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน เช่น พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2560 มาตรา 58/1 ซึ่งมีข้อความเดิมว่า “ผู้ใดดำเนินกิจการเกี่ยวกับการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยโดยมิได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา 34/2 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ควรแก้ไขเป็น

“ผู้ใดดำเนินกิจการเกี่ยวกับการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยโดยมิได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา 34/2 ต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่าสามปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เอกสารอ้างอิง

คณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการพัฒนามาตรการยึดทรัพย์สินใช้ค่าปรับ

และมาตรการกักขังแทนค่าปรับตามประมวลกฎหมายอาญา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ธเนศวร์ เจริญเมือง.100 ปี การปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. 2440-2540. กรุงเทพมหานคร : โครงการจัดพิมพ์คบไฟ, 2544.

บัณฑิต คุ่มวานิช. การบริหารจัดการขยะมูลฝอยของกองบิน 41 จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2555.

อำพน เจริญชีวิต. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการฟ้องและการดำเนินคดีในศาลปกครอง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2544.